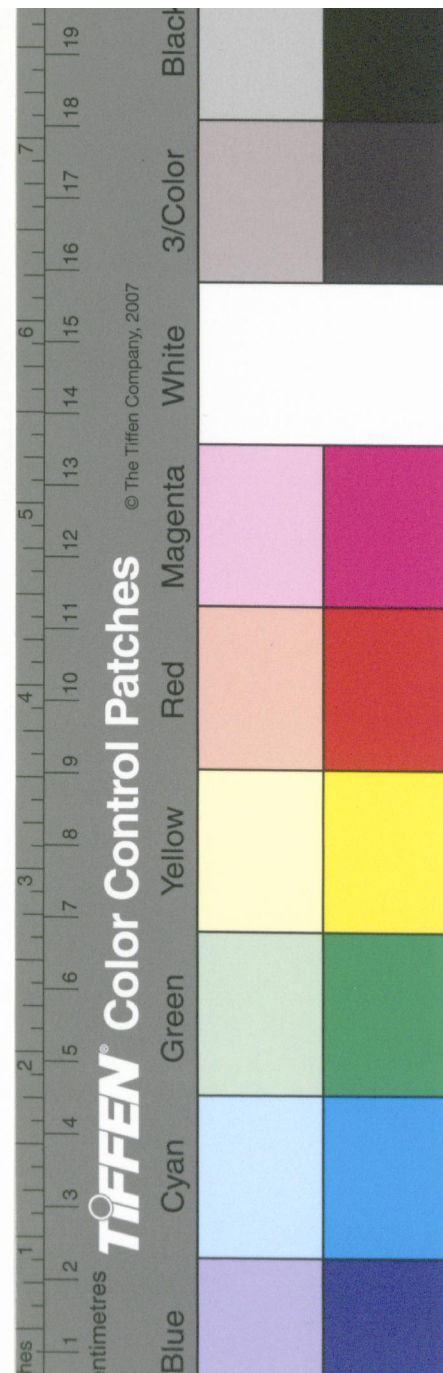

reg^v Då Halle stybrond (lever ännu) från
 Virkåle gick att spänna för hästengick
 den ej utan fradgan kockade i munnen.
 En Tiggare kom då där tillstades och
 sade: "Ja ska' hjälpa hästen bi ja får
 sitt stop brännvin. Detta gav man
 åt honom. Så gav han ett halvt
 kvarter åt Halus Jamne och resten
 åt de övriga karlarna. Alla måste
 smaka på brännvinet annars skulle
 det ej hjälpa. Då blev Jamne liggande
 på golvet och pinades där men var
 ej kart att resa sig. Tiggaren spar-
 kade då till honom och sade: "Kva
 kryper to här steg opp ä va som
 vi acer kararna." Då Jamne steg opp

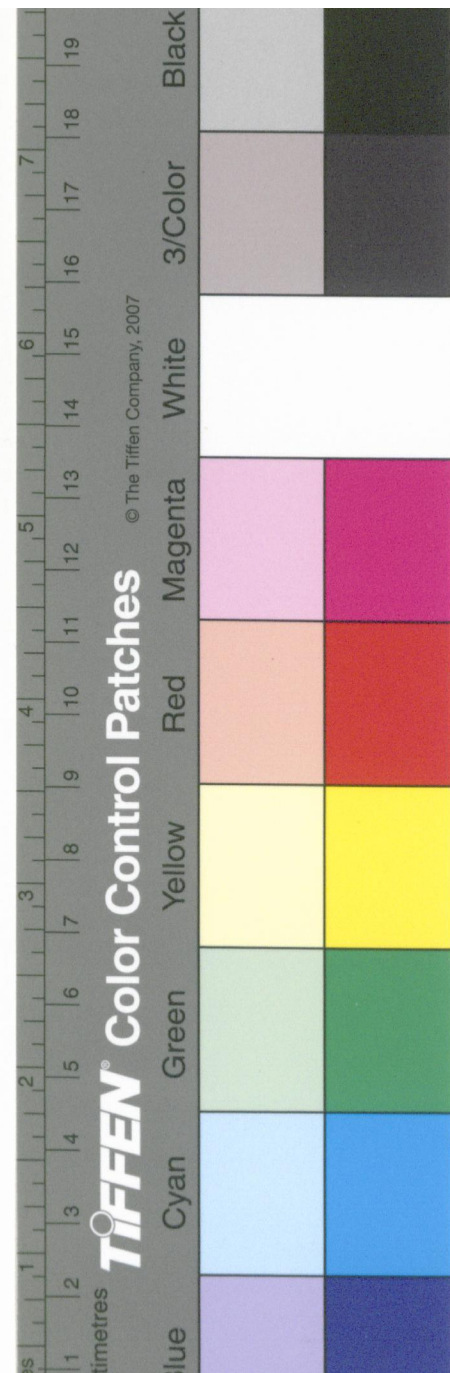

2.

377

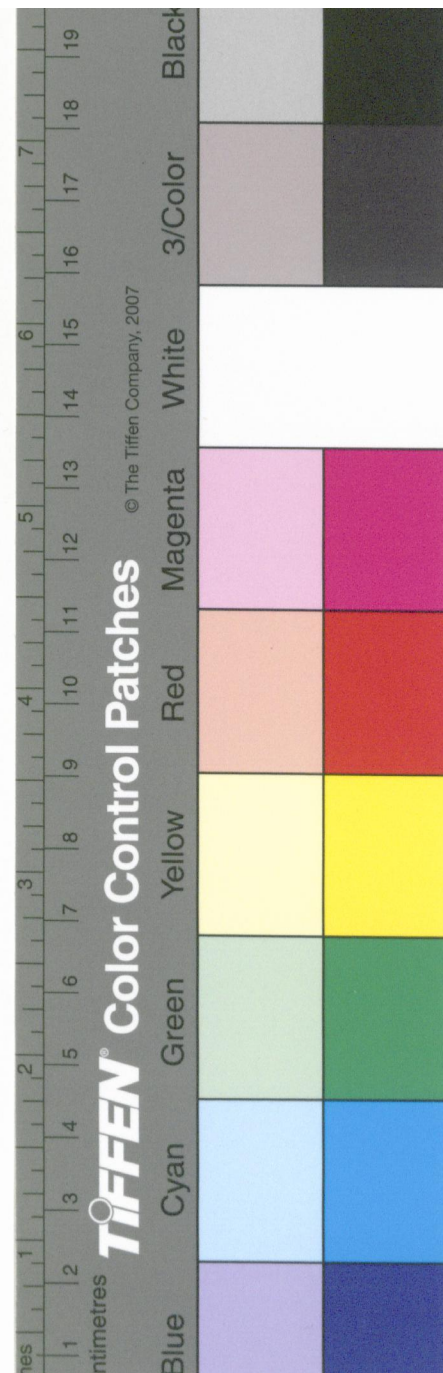
var hästen frisk.

Mycket efter handsmannen Emil Mattila i Helsingfors, Strömberg
av Henrik Hultberg.

En troukare kunde ej göra nå-
 ting åt en häst, om han ej slapp
 att stryka den med handen på gäms-
 pen (utåter gämspa = korset).

Uppst. efter bonden Gustaf Mattas i Hångshäls, Stråmpors
 av Henrik Thullberg.

Drog man korset under hästens
 vänstra fot så kunde ingen skada
 den. Jonasas Hannis bad engång Malms
 jänne från Viböle göra illa åt sin häst,
 och jänne försökte men kunde ej
 göra någonting.

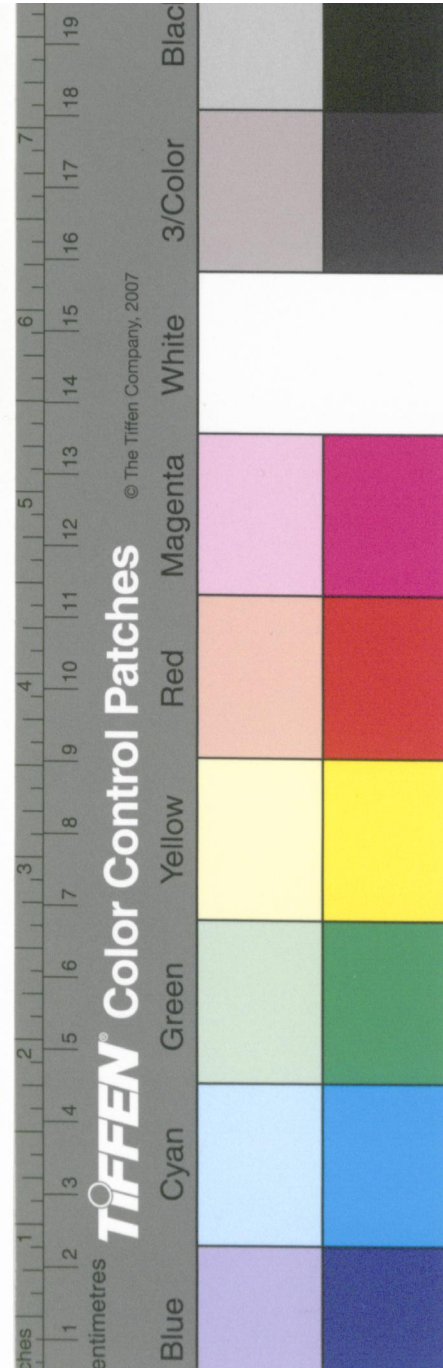
Uppst. efter handen Gastaf Mattas i Huggspöke, Strömfors

av Henrik Håkberg.

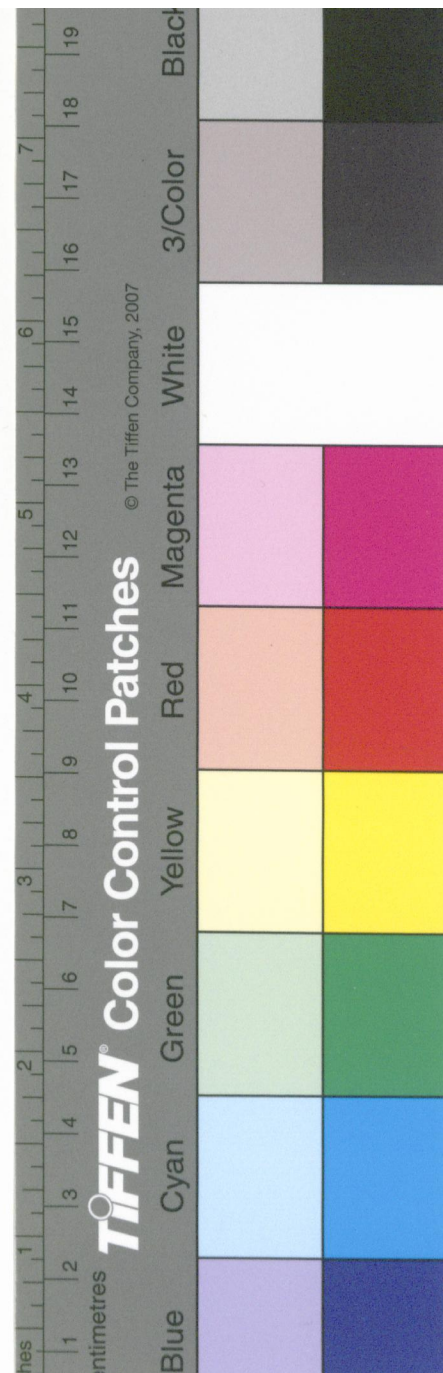
my Mattas Samuil från Hungsbole
kunde få hästarna att stanna och
ta krafter av dem; men han sade:
att det hörde den orde till. "Se köit-
ta men heukeni pääl" sa han på
finska.

Uppst. efter kunden Gustaf Mattas i Hungsbole. Stråmpars
av Henrik Munkberg.

ny
 Gamla Hallströmskan från
 Virbôle brukade för sin påsk-
 nätterna gå omkring på de sa-
 dugårdar med utslaget här
 och lugga sig omänskligt. Hon
 ansågs vara en trollpacka.

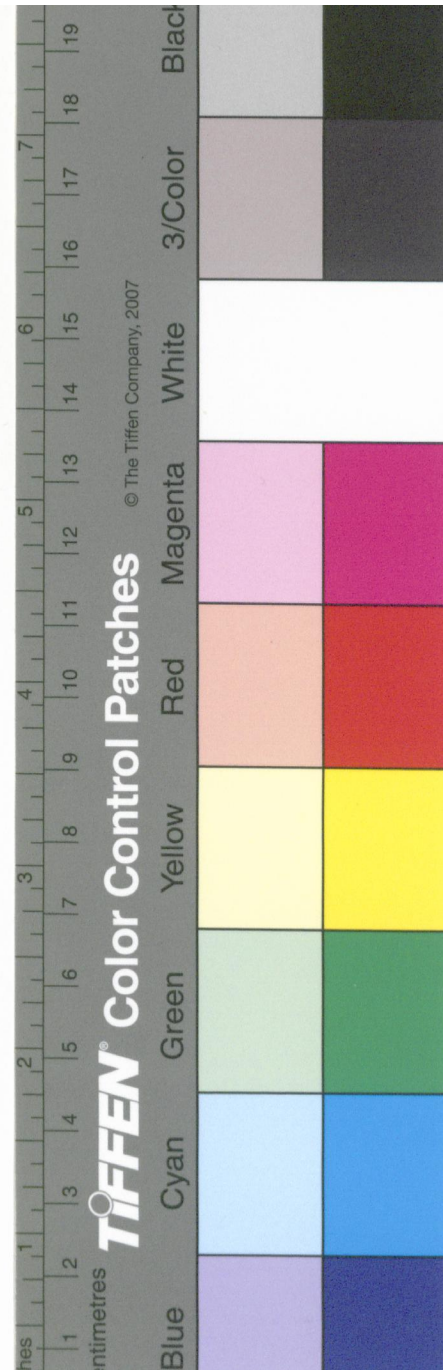
Uppf. efter beaktst. Johan Stark i Virbôle, Strömfors
 av Henrik Rubberg.

Trolldjurarna ha ett ting när sig
 och med det få de reda på allting. Det
 kan likna en groda eller en fisk eller
 någonting dylikt. Den saken få de ej
 ifrån sig om ej någon köper den fast
 blott för ett penni, men utan pengar
 går ej den saken från någons händer.

Uppst. efter beackst. Johan Stark i Virbøle, Strömings

av Henrik Skulberg.

Vill man ha en hund att följa
 sig, skall man sätta en brödlut un-
 der armen. och låta den vara där, så
 länge tills den blir genomsvettig, då
 skall man ge den åt hunden att
 äta och den följer troget en vart
 man än går på land eller i vatten.

Utht. efter torparsonen Evert Hansson i Finby, Strömfors.
 av Henrik Skallberg.

384

Har åskan slagit ned och
antänt ett hus får man inte
elden släckt med något annat
än sötnötk.

Mynt efter statskarlen Johan Sylvestersson (numme-
ra avbiden) i Kåby, Strömpors
av Henrik Strömberg.

Reg Antänder äskan ett hus så får
 man ej elden släckt med annat
 än surmjölk, sägs det. - I Kungshöle
 begravningsplats antändes engång lokou
 och då sprang Mattas världinnan dit
 med surmjölksämnet och släckte
 elden. Berättaren, ett barn då, stod ett
 stycke ifrån med andra jämnåriga och
 såg på hur Mattas världinnan släckte
 elden.

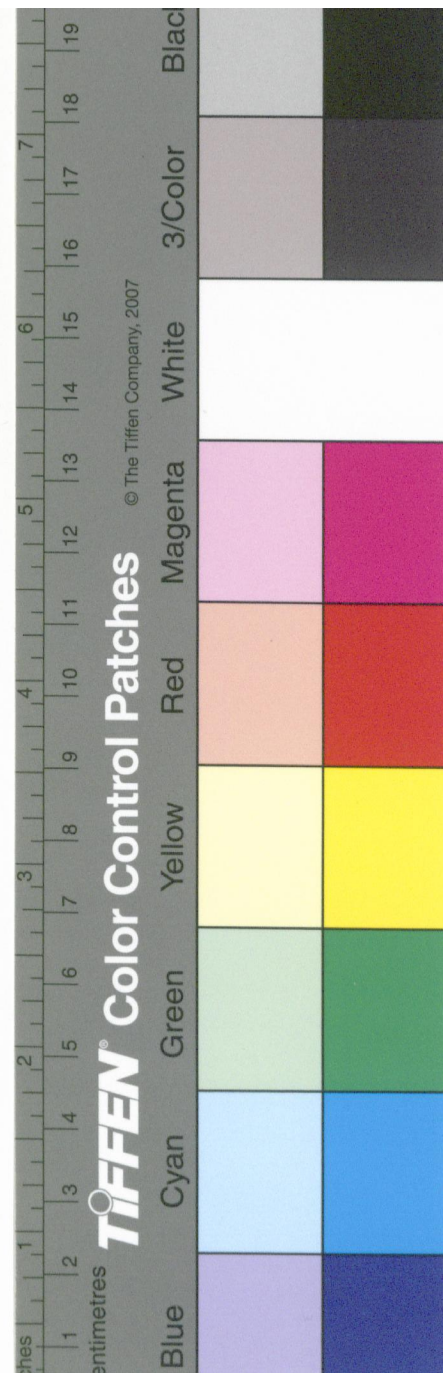
Uppf. efter vörd. Sofia Andersson i Tansthy, Elima
 av Henrik Stenberg.

Åskpilar äro blixtar som
 svatnat i jorden, sades det förr.
 - På Hungsbole ängarna slog blixten
 en gång ned och kvarlämnade ett hål
 i jorden. Då sades det att skulle man
 gräva där omkring, så skulle man hitta
 åskpilen, men ingen gjorde det.

Uppgt. efter bondcentkan Sofia Andersson: Tavastley,
 Elinä

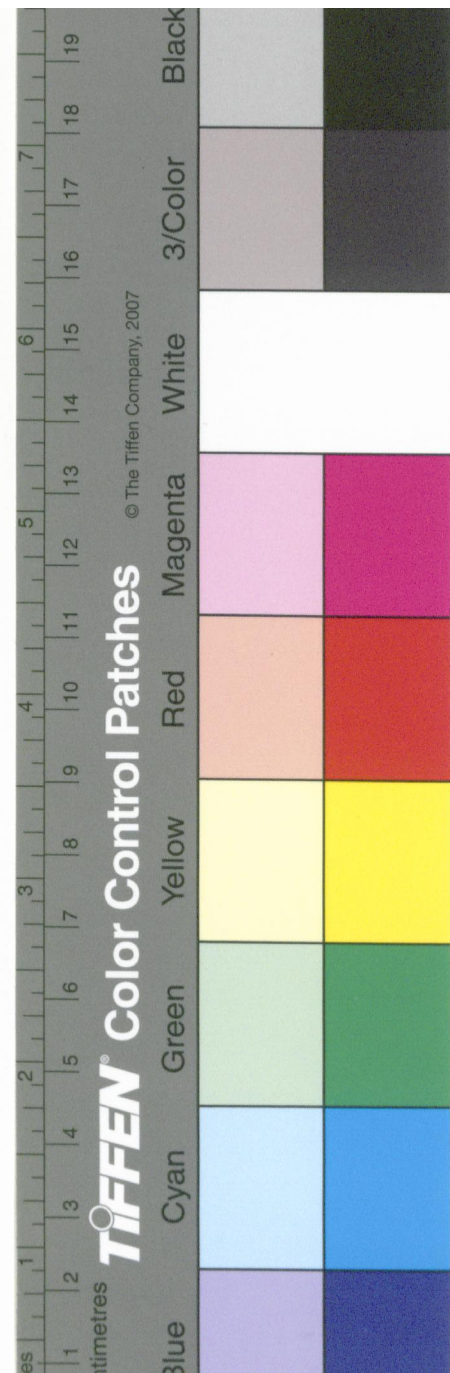
av Henrik Hultberg.

I Virbölle hade stergiskan en äsk-
 pil, och från den skrapade man
 fint mjöl och tog in, då man ha-
 de styng. Mjölet från äskpilen an-
 sägs nämligen vara ett gott styngbot.
 Äskpilen hade samma utseende som
 en strytko, med vilken man kvässer li-
 ana på ången.

Mått. efter holländskan Sofia Andersson i Tavastby.
 Elin

av Henrik Stenberg.

Före Petersburgska järnvägen bygg-
 des var knivbyggningen bekänd i söd-
 ra Finland, men då den byggdes kom en
 stor skara österbottningar ned, och
 de hämtade punktkon-bruket. Sen dess
 har punktkon kommit till användning
 i skogsåren.

Uppf. efter bckst. August Vicksström i Tavasthy, Elinor
 av Henrik Hullberg.

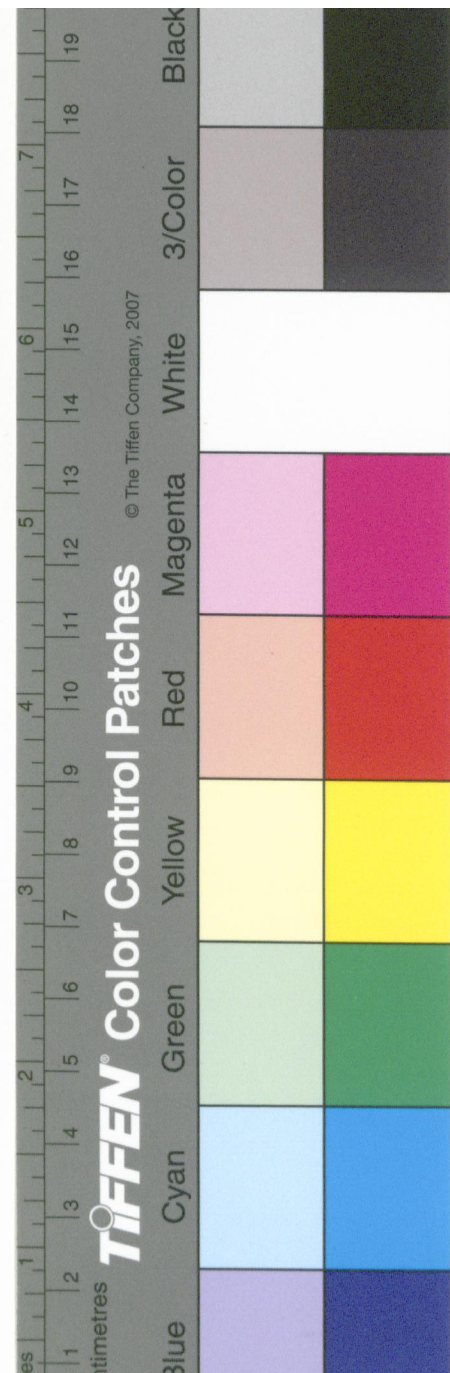
"Söndagssturi nazlar á laugfri-
 dags kamba hér, sku aldor rutu í
 jörðun á aldor Guðs náð fa, "sade
 man för.

Skpt. eftir gamla völd. Högskola: Finley, Strömfors
 av Henrik Skulberg.

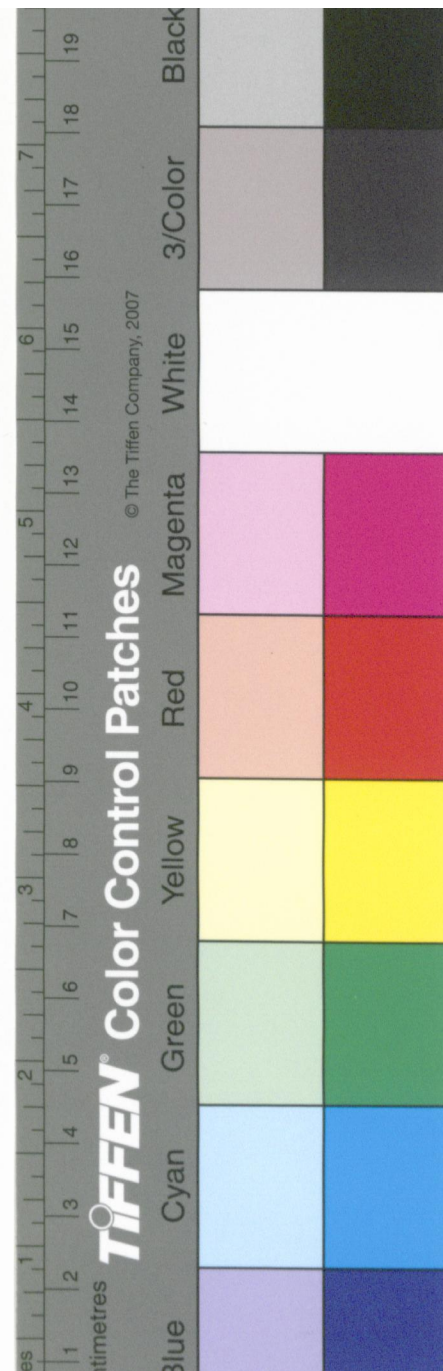
Inom I Mppsala finnes en helbibel
under dömskyrkans altarbord. Den är
den enda helbibeln i Norden. På ö-
na sidan finnes röd skrift på den
andra svart. Den är en svår bok
att läsa, några bli tokiga. Där fin-
nes lika mycket av röda bibeln och
lika mycket av svarta bibeln i den
samma.

Uppt. efter bckst. Johan Stark. i Virbôle, Strömpars
av Henrik Kullberg.

Da namnsdagskalasat firades stod
 namnsdagstolen på bordständan hela
 tiden. Hade man fått två stolar
 ständes de i bredd på bordständan.
 Berättaren omnämnde att hon engång
 till sin namnsdag fick två stolar,
 och på stolarna voro ständade vete-
 kröseskullar, vilka flickorna, som ha-
 de pynt stolarna och gett dem, stän-
 där som gåvor.

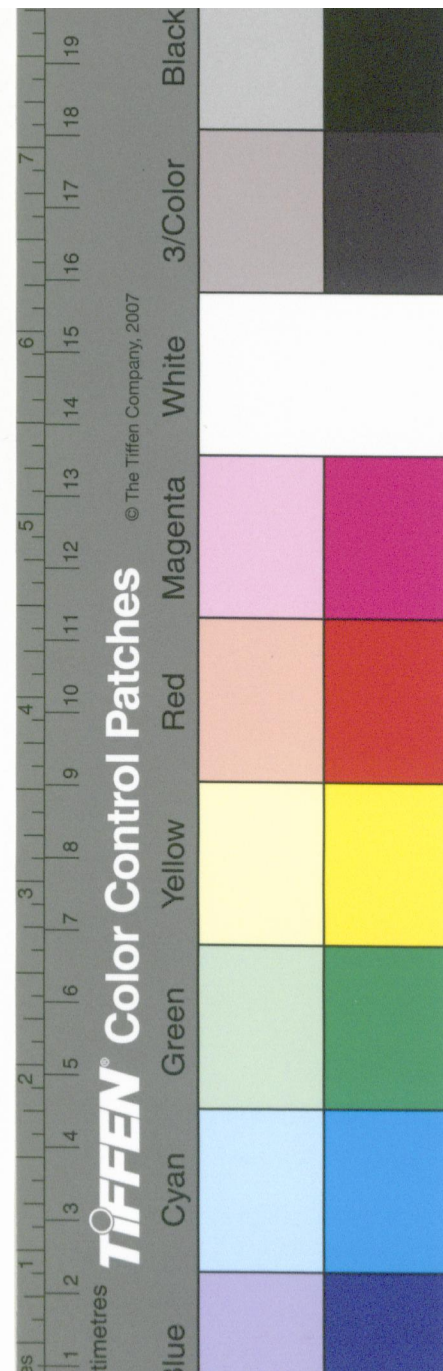
Upt. efter vänd. Maria Norrila i Värby, Strömpors
 av Henrik Hultberg.

neg
neg

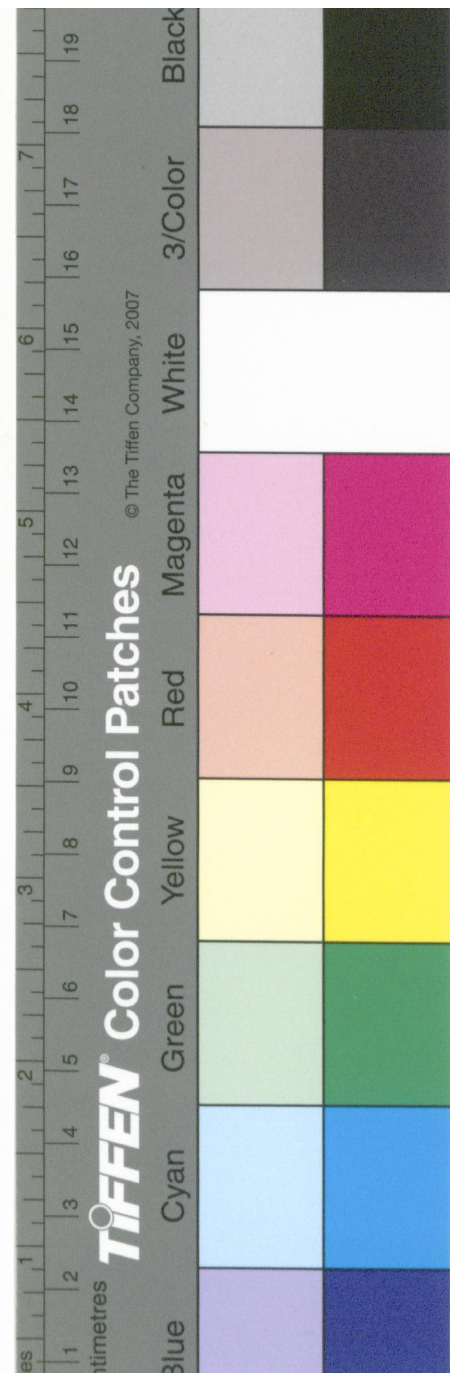
392

Namnsdagsstolpörarna höllo
engång på att skrämma ihjäl
berättaren, som jämt andra unga
flickor sat i Patrons (= hemmansnamn)
Edlas kammare. I grangården hade
kort förut en äldre person av-
lidit. Det var måndag och flie-
korna sutto kring bordet, som
stod under fönstret och tittade
på fullmånen, vilken klart lyfte
in genom rutan. Någon eld ha-
de de icke tänd. Så voro två
flickor och förde namnsdagsstol
åt byggmästarens Alto, och den
ena av flickorna hade ett lakan
omkring sig. När de återvände,

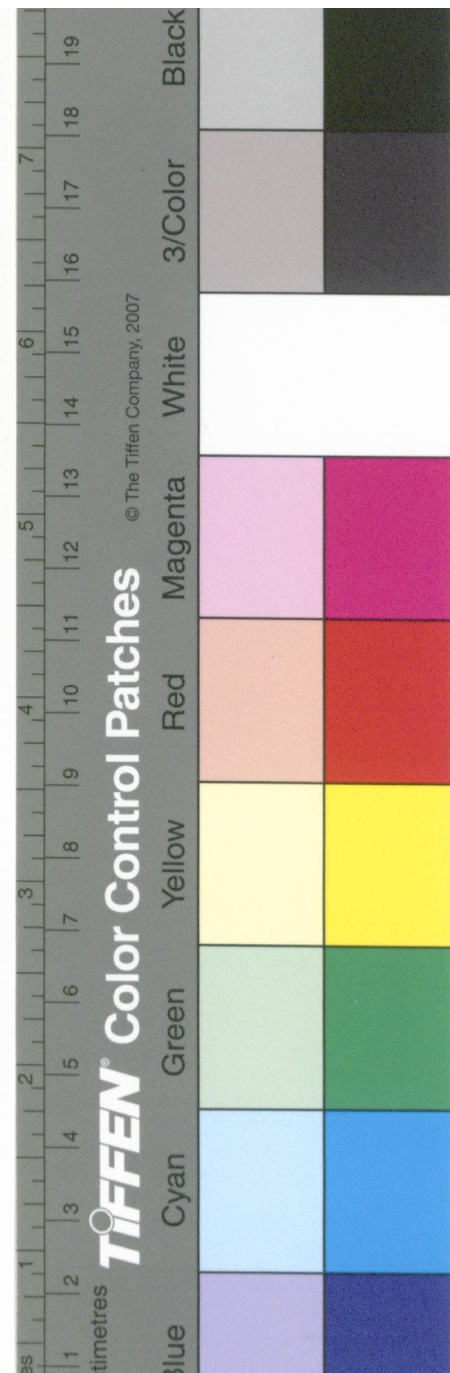
2.
393

sågo de flickorna, som sutto
i Edlas kammarfönster, och gi-
go dit. Sakta kröpo de längs
väggen till fönstret, och när de
kommo under detta, steg hon
raklång upp, som hade laka-
net svept omkring sig, och
stirrade på flickorna. De trodde
att den döda från granngården
var där utanföre och skreko
av förskräckelse som galning-
ar. Stolföraren kommo då strä-
tande in och sade, att de ej
skulle vara rädda. Men nog
blevo vi så rädda, tillade herät-
taren, att vi sovo nära att på slag.
Mynt. efter vörd. Maria Morila i stadsby, Strömfors
av Henrik Rubenz.

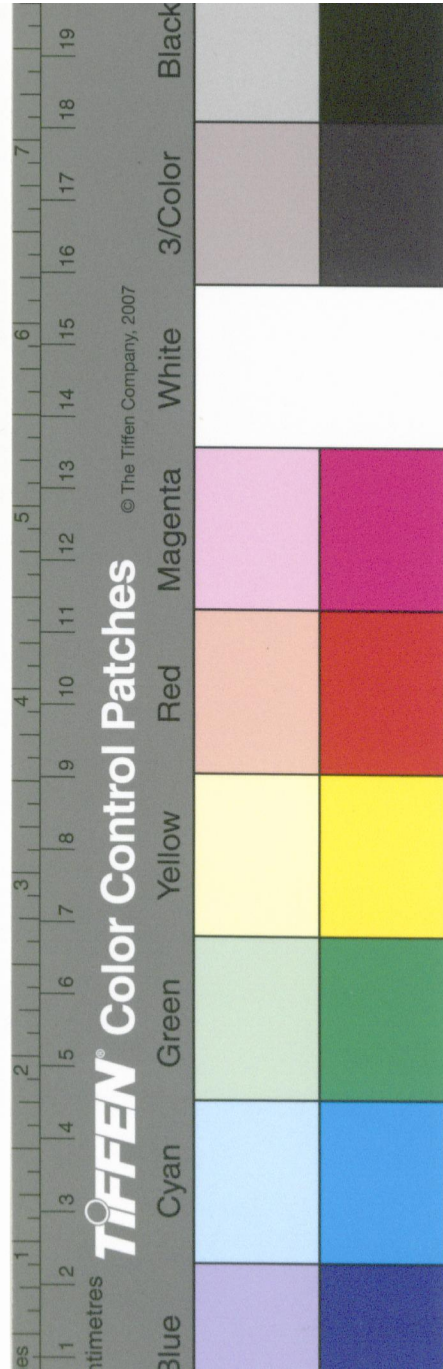
På berg där det finns my-
 ket med småstenar i bastuknapp-
 storlek, påträffar man massor av
 ormar. På Långgjärdsberget i Finby
 skogen finnes en sådan knapelhög
 och där isynnerhet värtiden noterar
 det förmodligt av ormar. Där påträp-
 par man även vita ormar. Eklunds
 Robert såg där en var en vit orm.

Skrift. efter handsk. Johan Stark i Finby, Strånfors
 av Raurik Thulberg.

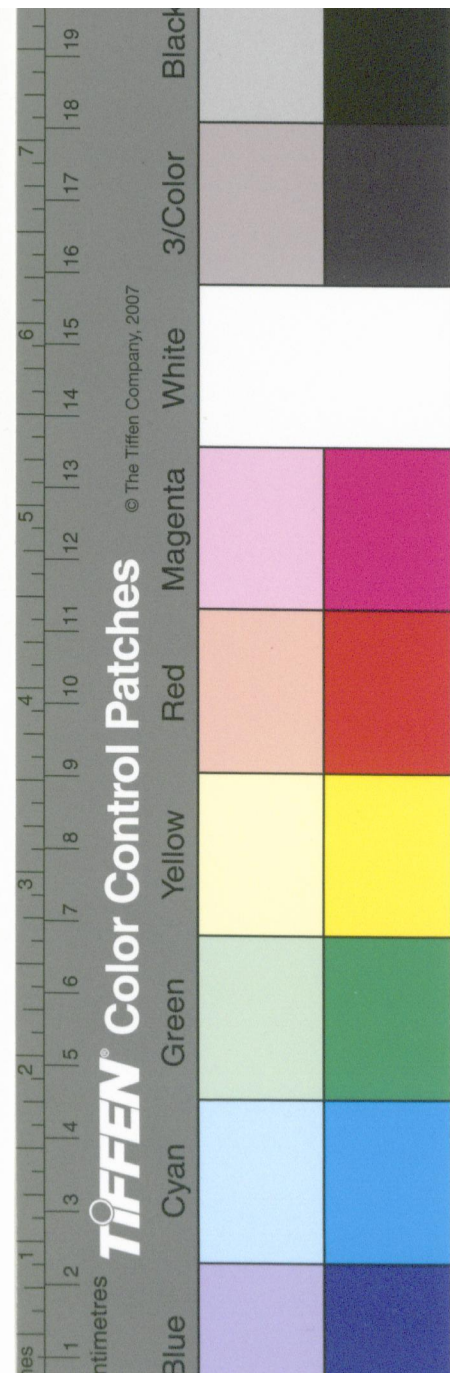
I Örkärget i Finby skogen,
 från vilket berättaren kört många
 lass Örgrens till landsvägen, fanns
 för oss alldeles stroligt. Med spa-
 den brukade han klippa rundena av
 dem då han mäkade på lassan. Gruset
 kördes vintertid, ty om sommaren kunde
 man ej komma dit med häst och kärva.

Uppst. efter baksst. Johan Stark i Finby, Strömfors
 av Henrik Skultveit.

my Pabmgren, då han for kväande
till Strömfors bruk, såg i Nybackas
landsvägarjården en vnn, som
var så stor, att hästen blev rädd
för den. Den ville ej gå förbi. Ennen
bröp långsmed gårdesgårdan. Han vä-
gade ej händer bjälva gå att döda
den.

Mykt. efter kackst. Johan Stark i Finby, Strömfors
av Henrik Hallberg.

Håstar på vitka delaren, som på
 bröstet delar hårrennen åt båda
 sidosorna, går högt upp äro gårds-
 flögare, men de håstar, som ha
 lågt den punkt där håret upphör
 att gå åt sidosorna, hållas väl in-
 om stängsel.

Uppgt. efter smeden Bastuan i Strömfors bruk
 av Henrik Kullberg.

